חד בר נש. אדם אחד הלך לרחוץ בשר בנהר ונפל מידו והלך ולא חזר ולקה מתוך הנהר א"ל רב אסור לך בשר זה שאני אומר הראשון שטפו נהר והביא בשר אחר של נבלה במקומו: **חד בר נש.** אדם אחד הוה מהלך בשוק טעון בשר בא עוף שאמו דיה ומטפו ממנו והשליכו במקום אחר ולא אלקה אחר לחזור ולקחו א"ל רב אסור לך הא שאני אומר בשר נבלה היתה ונשאת ונתפשט וחרקתו והלי שלקחו ממנו אכלה: **גינאי.** נהר שמנו גינאי שטף נודות של יין של ישראל ומצאוהו אותם כ: **יהכמון וכו'.** ירלאו שופכי יין סם מכירין אז היה קשרינן שקושרין הנודות יחד ויש להן סימנים בקשרים מוחרים: **נקוניקה.** מין קנקן נמצא בבית הכנסת של עיר שאמה בולי והיה מלא יין: **אמר יהכמון וכו'.** ירלאו רומאי החביות בסימני אם יכירו שהוא מרומה שלהם ה"ל סימן ומותר: **נאסרעיא דגופא.** בראמוד של עיר שאמה גופתא: **משונה היא.** מקום שהיה מגיע לשם בשעה שהוא קוער: **משום שהיטה הגלגל.** לאזלינן בתר רוב מהלכי דרכים ובדרך ההוא היו הרוב ישראל: **ואשאבה דבים ר'.** ותבדר ב"כ שהיה הגדי משל בית ר' וכדין התיכוהו: **עיגול דגולגא.** עיגול של גבינה מלאו בפונדק של לוי והיו שם רוב ישראל: **ומשום רוב מהלכי דרכים.** ולא אמרו משום גבינות הנכרים: **ואשאבה מן דר' אלעזר בר' יוסי.** ומלאו שהיה הגבינה של ראבר"י וכדין התיכוהו (והכ"ל פולדא לא דק): **ת"ר מנא.** לפני ר' יוסי ואנו רואין שחכמים מכריזין אפילו מולאין בפלטיא הגדולה ואמר מקומות ביולא בהן: **ת"ל.** אתה אם היית מולא דבר לא היית עוטלו לעצמך וכדי יוצה אבין לא אמר כן אלא אמר הלואי שאמצא מציאה לפניס מן פיוסרים והוא מקום ברבים מצויין שם ולא אכריזנה: **אפילו כן.** סתמא דש"ס קאמר אש"ה פעם אחרת מצא ר' יוצה לפניס מן פיוסרים והמיר על עצמו והכריזו:

הלכה ג מתני' זכרים עולות. שאנו עולין שיאלאו מירוגלים ורוב זכרים שבירוגלים הן עולות ורוב נקבות זכאי שלמים: **כרלאוי לפסחים.** זכר בן שנה מן הכבשים או מן העזים פסחים והמולאו מוחר להקריבו לפסחו: **קודם לרגל שלשים יום.** משעה שמתחילין לדרוש בהל' פסח ואדם מפרש את פסחו: **ממשכנין את מולאיה.** המולא עולות או שלמים היו ממשכנין אותו עד שיביא נסכיה משלו שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש: **מניחין לוסה וטוריון.** כדי שלא להתחייב בנסכיה: **שבעה דברים.** קחשיב להו ואזיל: **נכרי שאנו עולותו.** דלרשיון אים אים שנכרים עודרים נדרים ונדבות כישראל: **שפחה מנחתו.** עשירית האיפה שכהן גדול מקריב בכל יום מחציתה בבוקר ומחציתה בערב: **קריבה משל לבור.** בגמ' מפרש טעמייהו דר"ש ור' יהודה: **ושליחה היפה קריבה.** כשהיא באה משל לבור לר"ש או משל יורשים לר"י עשרון שלם היתה קריבה ולא חצי עשרון וגמרא מפרש מנ"ל: **שיהיו הכהנים נאותים בכן.** דוקא לאכילת קרבנות אבל לאכילת חולין אפילו אותן הנאכלין בעזרה כדי שיאכלו הקרבנות על השובע אין נאותין בהן: **אלא יהיו מועלין באפרה.** בגמ' מפרש לה: **ועל הקינין הפסולות.** שהמוביין קינין מביאין מעות ונותנין לשופר וב"ד לוקחין המעות וקונין בהן קינין והבעלים הולכים להם וסומכין על הב"ד שיקריבו קיניהן ואם פרחו הקיניס או נמצאו פסולים תנאי ב"ד הוא שיקחו אחרים מתרומת הלשכה ומקריב אותן לבעלים ויוצאים בהן ידי חובתן: **המספק את הקיניס.** אותן שפסקו עם הנזכרים למכור להם כל הקינין הלריכין הוא חייב להחליף כל שימלא בו פסול: **גמ' נגח בדמיהן שנו.** כלומר איכי ודאי לא קרבה וה"ק אם בא אדם זה המולאה לעשות לה תקנה ובא לקבל על עצמו חוב כל דמיס שהוא שהוא בספק ולהוליאה לחולין ולהקדיש את דמיה אם זכר הוא נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: **אומרים לאדם וכו'.** דכל בהמות הקדש הראויה למזבח אסור לחלון לכתיב אם בהמה עמאה ופדה בערכך ואמר מר בבעלי מומין שיפדו הכמוד מדבר אבל תמיסים לא חה שבא לימלך ולחוב בדמיה וכי נאמר לו עמוד ואטוא לחלוה מזיד בשביל שמזכה לתקן הקרבתה של בהמה זו: **אם רוב זכרים עולות.** וה"פ דמתני' אם רוב בהמות שנמצאו זכרים כולן עולות ואם רובן נקבות אף זכרים שבהן שלמים: **ופריך ואין השלמים כאין מן הזכרים.** נמי וא"כ אף זכרים ניחוש שמא שלמים הן: **ומשני ליכד הוא עושה מוציאין לחולין.** ע"מ שיחזרו להיות עולות ואין זה חטא דהא עכ"פ מקריבה ע"ג המזבח ויותר ג"ל דאף זה מן הקושיא אף לר"י קשיא ליכד הוא עושה וכו' אלא שמוציאין לחולין א"כ אף לר' אושעיא ל"ק ומשני דתניא ב"ד

ריבב"ן

חילו. תהי בה ר' יוחנן וכי אומרים לו לאדם חטוא בשביל שמזכה בהקרבתה אלא אמר ר' יוחנן ממתין לה עד שתומס ומייתי שתי בהמות אחד לעולה ואחד לשלמים ומסיק דבכל מידי [1] ליכא לספוקה: ירושלמי אמר ר' יוחנן אומר לאדם לא ומעול בקדשים אלא אם רוב זכרים עולות ואם רוב נקבות זכרי שלמים ואין הנאכלים בתין מן הזכרים ומן הנקבות כילד עושה מוציאן לחולין ע"י מוס וחוזר ועושה אותן עולות ר' זעירא אמר כמו לאתמר תמן תניי ב"ד על המומרות שיקרבו עולות כן אומר הכא תניי בית דין על האובדות שיקרבו עולות אמר ר' יוסי לר' יעקב אין זה מזיד בתמיה א"ל מכיון שהוא תנויי ב"ד אין זה מזיד: **כרלאוי לפסח.** כגון זכר בן שנה ויש לספק שמא פסח הוא הנמצא וסמוך לפסח שלשים יום ושמא קנאו לצורך פסח ועליין אילא לספוקי בתשס מזיד ובתשס מלורע שהן בני שנה אבל לא שיהן: **ממשכנין אם מולאיה.** שיביא נסכיה משלו בעל כרחו: **מתני' נכרי ששלח עולתו.** דנרסינן בחולין פ"ק אים מה ת"ל אים אים מלמד שהנכרים עודרים נדרים ונדבות כישראל: **על כן גדול שמה שפחה מנחתו.** דהיינו עשירית האיפה שלו: **קריבה משל לבור.** ומתרינן בפרק התכלת [דף נב] א"ר אבהו ב' תקנות הוו לתוריתא משל לבור כיון דחזו דמילתא לשכה תקינו לגיגבו מיורדין כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאוריתא: **ר' יהודה אומר משל יורשין בא ושליחה היפה קריבה.** ותניא בפ' התכלת שליחה שחרית ושליחה בין הערבים ובקונין לבוה הבא עם החביתין[2] [פליגי אמוראי התם] ועוד תניא התם כה"ג שמת ולא מיון כה"ג אחר תחתיו מנין שתהא מנחתו קריבה משל יורשין ת"ל והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה יכול יקריבנה תליין ת"ל אותה אותה שלמה ולא חסרה דברי ר' יהודה ר' שמעון אומר חק עולם חקה משל עולם תהא כלומר משל לבור: **מתני' על המלח ועל העלים שיהו הכהנים נאותין בכן.** אמרי' בהקונין רבה [דף כא] אמר שמואל נ"ש אלא לקרבן אבל לאכילה לא ואסיק [לקרבן] לאכילת קרבן ומאי אכילה אכילה דחולין ותע"ג דאמר מר יאכלו אותה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא החטאת נאכלת על השובע ויהא טעם קדשים בפיו ויאכל חוץ לעזרה חולין ותרומה

תקלין חדתין

בבשר שנתעלם מן העין והחמיר עליהן: **משוגי בשר אסקופפיה.** רחץ בשר בנהר ונפל לנהר ואזל ואחר כך רצה ליקחה מהנהר: **פסיל שטף כו'.** אסיר לו משום חומרא שבשר הזה שטף הנהר והביא אחר דנבילה: **דייסא.** מיה שאמה דיה: **ונלקחה.** והשליכה: **מפכיניה.** רלה אדאם ליקח הבשר שהשליכה: **בשר דנבילה כו'.** שהיה היתה טעונה אפשר בשר דנבילה והשליכה ולקחה זה הבשר וכל כך החמיר במקום שראה מקילים: **גינאי.** שם נהר המוזכר בפ"ק דחולין: **זיקין.** נודות של יין: **יהכמו כו'.** ירלו בעליהן קשרי הנודות אם שלהן הוא והביא אהבאה עובדי אגב דמיירי בבשר שנמצא בנהר: **דבולי.** שם מקום: **סיקוריא.** אותן שסקרו במיקרא לרשום החביות: **נאסטרעיא.** בשוק: **דגופפא.** שם מקום: **משום מליאה.** שבבר נתייאשו בעליהן: **משונה היא.** הן כיפין הסמוכין לגמל היא: **משום שהיטה הגלגל.** דרוב מהלכי דרכים שם היו ישראל: **דביס רבי.** מבנית רבי היה הגדי: **דגונגא.** בגינה: **בפונדקא דלוי.** שהיו שם רוב ישראל: **מכריזין.** אפי' בגמלא בקרטיא: **אם כו'.** אילו היית מולא לא היית לוקח בלא הכחה: **הפיוסא ונפנים.** מקום ברבים שם: **אפילו כן אשאבה.** אפילו הכי שהיה רגיל לומר הכי מ"מ פ"א מלא בכה"ג ולא נסיב א"כ דקאי מרבי מנא אע"פ שאמרו לו בשם אביו שהיה מיקל בדבר אפילו הכי פעם אחת מצא ולא עשה הלכה למעשה להקל לעצמו: **מתני' זכרים עולות.** דתניא שמיולאים בהו לשם וגמרא מפרש טעמא: **כרלאוי לפסחים.** זכר בן שנה מן הכבשים או מן העזים והמולאו מוחר להקריבו לפסחו: **ג' יום.** שאולאין ודורשין בהלכות פסח: **ממשכנין אם מולאיה.** בהמות שנמצאו מיולאים למגדל עדר שיביאו משלהן נסכיהן: **עולתו.** שמקבלין מהן נדרים ונדבות דדרשינן אים אים להביא את הנכרים: **ר"י אומר משל יורשים.** מפרש בגמרא: **על המלח כו' אלא יהיו מועלין באפרה.** בגמ' מפרש: **הפסולות.** אם נפסלו הקיניין שלקחו בדמים שנתנו בעליהם לשופר תנאי ב"ד שיקח אותן משל צבור ומקנין אותם לבעלים שיעלו י"ח בהם: **המספק את הקיניין.** שקבל על עצמו לספק בכל עת שיצטרך קיניין וכל האחריות עליו ולכן אם נפסלו עליו לספק: **גמ' ה"ג ואין השלמים כו'.** הוא דהוי ולא שלמים דלמא שלמים הוי והיכי מקריב לה עולה: **נגח בדמיהן שנו.** הן בעצמם אינם קרבים כלל אלא דמייתי אם בא אדם לזה מלוא תקנה לבהמות אלו ובא לקבל על עצמו חוב כל דמיה שהן בספק ולהוליאן לחולין ולהקדים את דמיהן אם זכרים הן נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: **כילד הוא עושה מוציא לחולין כו'.** כלומר אע"ג דקדושת הגוף לא מתחלל בלא מום כדתנן (תמורה יט) אין מועל אחר מועל במוקדשין להייבו בקרבן אחד של הקדש אי אפשר להיות ב' מעילות זו אחר זו דכיון שמעל הראשון יצא לחולין אלא בבהמה וכ"ש בלבד דבהמה של קדשי מזבח הראויה לקרבן אינה יוצאה לחולין כשהיא תמימה שאי אפשר דלא מכוון לאפוקינהו לחולין אלא לכך קדושת הגוף לא מיתחלל אבל הכא קמכוון לאפוקינהו לחולין ומוזר ומוכר לשון הרע"ב והייבו שמוכרו לעצמו ועי' בתוי"ט ופ"ע דהא אין מכוון לאפוקינהו לחולין ת"ל דכי הכי בלחוד וכדי יהודה הקדש במזיד אין מתחלל ולא ניחא להו לאוקמייה כיחידאה ודלא כהלכתא: ומשני **מכיון שבאנאי ב"ד כו'.** דבתחלה נתקדש לשלמים על תנאי ב"ד שאם יאבדו ויימלאו זכרים בספיקא דכה"ג וירלה אחד למצוה לשם תקנתם יתחללו ובה"ג לאו מזיד הוא: **אומרים לו לאדם לא ומעל כו'.** דכל בהמות מוצא אסור לחלון תמיימין שנתמה אם בבהמה הטמאה ופדה בערכך ואמר מר בבעלי מומין שנפדו כן אמר אבל אם בא לקבל עליו בעצמו חוב אלא לעולות שאינן באים אלא מן הזכרים: **אם רוב נקבות וזכרי שלמים.** לחלוקין אם הוקדשו אלא לעולות שאינן רובא דבר זכרים אם בהמה אינה אלא מן הזכרים: **אם רוב זכרים אם רוב נקבות.** דבשעת קנין קונה אותה להיות הקדש לשם לא נכנס לרשותו והוי כקור' בשביל אחר ומשיכתו כמשיכת ההקדש ודוק:

בעי משיזגה אסקופיתיה בגו נהרא ואינשתה ואזיל ליה חזר בעי מיסבינא אמר ליה רב אסור לך דנא אמר ההיא שטף נהרא [ו] ואייתי חורי דנבילה תחתוי חד[ז] בר נש הוה מהלך בשוקא טעין קופד (א)אתא דייתא וחטפתא מיניה וטלקתיה חזר בעי מיסבינא [ח] א"ל רב אסור לך דנא אמר בשר דנבילה הוות טעינא וטלקתיה ונסבא ההוא אוחרנא גינאי שטף זיקין אתא עובדא קומי ר' יצחק בר"א ואמר יחכמון שפייא קיטרהון נקוניקה אשתכח בכנישתא דבולי אתא עובדא קומי רבי ירמיה אמר יתחכמון סקורי' עבידתהון גדי[ט] צלי אשתכח באסרטי דגופתא והתירוהו משום שני דברים משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני[י] א המציל מיד הארי מיד הגיים משונת הים ומשונת הנהר ומאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום שחיטת נכרי ואישתכח מן בית רבי עיגול דגובנא אישתכח בפונדקא דלוי והתירוהו משום שני דברים משום מציאה [יא]ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני המציל מיד הגיים מיד הארי משונת הים ומשונת הנהר מאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום גבינת נכרי ואישתכח מן דר"א בר' יוסי א"ר מנא קומי ר' יוסי ואנן חמיין רבנן מכריזין א"ל את אין הוויתה משכח לא נסבת רבי יונה אבוך לא אמר כן אלא אמר הלואי כד נשכח נשכח מן פיוסא ולגוא אפילו כן אשכח ולא נסיב:

הלכה ג מתני' [יב]בהמה[יג] שנמצאת מירושלם ועד מגדל עדר וכמדתה לכל רוח זכרים עולות נקבות זבחי שלמים רבי יהודה אומר הראוי לפסחים [יד] לפסחים קודם לרגל ל' יום בראשונה היו ממשכנין את מוצאיה עד שהוא (יב)מביא (עמה) נסכיה חזרו להיות מניחין אותה ובורחין התקינו ב"ד שיהו נסכיה באין משל צבור אר"ש[טו] ז' דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהן [יו]נכרי ששלח עולתו ממדינת הים ושלח עמה נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל צבור וכן [יז]גר שמת והניח זבחים אם יש לו נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל צבור ותנאי ב"ד הוא על כה"ג שמת שתהא מנחתו קריבה משל צבור רבי יהודה אומר [יח]משל יורשין ושלימה היתה קריבה [יט]על המלח ועל העצים שיהו הכהנים נאותין בהן [כ]ועל הפרה שלא יהו מועלין באפרה ועל הקינין הפסולות שיהו באות משל צבור [כא]ר' יוסי אומר המספק את הקינין הוא מספק את הפסולות: **גמ'** [כב]ר' הושעיא רבה אמר לבא[כג] בדמיהן שנו א"ל רבי יוחנן אומרים לו לאדם צא ומעול בקדשים אלא הילכו בהן אחר הרוב אם רוב זכרים עולות אם רוב נקבות זבחי שלמים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות כיצד הוא עושה מוציאן לחולין וחוזר ועושה אותן עולות

רוב זכרים עולות. וה"פ דמתני' אם רוב בהמות שנמצאו זכרים כולן עולות ואם רובן נקבות אף זכרים שבהן שלמים: **ופריך ואין השלמים כאין מן הזכרים.** נמי וא"כ אף זכרים ניחוש שמא שלמים הן: **ומשני ליכד הוא עושה מוציאין לחולין.** ע"מ שיחזרו להיות עולות ואין זה חטא דהא עכ"פ מקריבה ע"ג המזבח ויותר ג"ל דאף זה מן הקושיא אף לר"י קשיא ליכד הוא עושה וכו' אלא שמוציאין לחולין א"כ אף לר' אושעיא ל"ק ומשני דתניא ב"ד

משנת אליהו

נכרי וספק לי א"ל תרי עבדי וההוא טרייפה הוה אמר רבי בשביל שוטה זה שעשה אלא כהוגן נאסור כל המקולין ולשנא דסוגיין משמע דעובדא חדא היא ולכן פירשתי בחד גווונא וכדפירש"י שם וכדי לקיב התלמודים ובירושלמי ליתנא קלילא הוא דקתו וכלישנא קמא דבבלי שם ועי' תוס' שם ד"ה אין דה"ק וכי נאסר ליקח בשר היום משאר מקולין ולאחוש שכמו שמכרה לזה טרייפה למוכר' במקולין אע"פ שלא הכריזו כן מכר לאחרים המוכרים במקולין כו' זה אין לחוש ושרי שאר מקולין לאיל ורוב כו' לבד מההוא נכרי דזבנא מיניי' עכ"ל. ולישנא דגמרא הכא לא כולה מיניה מיסר מקולין לדפורי משמע נמי דאמקולין אחרים של כל העיר קאי מדהזכיר לדפורי ולא אמקולין של נכרי זה וכ"ש אבשר זה ולא כבקע"ש שכתב שהתיר אפילו בשר זה: **פ"ג ואין השלמים כו'.** וכולא קוגיא הפכה דביו הבדול דגירי' הספרים משובשת דאחר תירוצא דר"י הולכין אחר הרוב ומתמיל הקושיא ואין השלמים כו' ואחר אוקימתא דר"ז תנאי ב"ד על האובדות פריך ואין זה מזיד ומה מזיד הוא ובק"ע נדחק מאוד והוא סוגיא ערוכה בקדושין (נ"ה ב') ג"כ ר' הושע' ור' יוחנן רק דשם שקיל וטרי לאוקמי אליבא דר"מ דהקדש במזיד מתחלל והוא דלא כהלכתא דשם (נ"ד ב') פסיק ג"כ כר' יהודא דהקדש בשוגג מתחלל ולא במזיד דסתמא דמתני' מנחות פ"ב כוותי' דר"י ולהכי מסיק בתוקימתי אחריי ובזה ניחא לישנא דסוגיין הכא דקאמר בלישנא דפריך ר"י אומרים לאדם לא ומעל כו' ובנבלי שם תהי בה ר"י וכי כו' עמוד וחטוא בשביל שמזכה לתתם לאוקימתא דבמזיד והוי חוטא משא"כ הכא דמשני דאין זה מזיד רק דמכ"מ מועל הוא בתה שמכניס עצמו בזה אע"ג דאם מתקן הרי הם מתחוללים ועי' מנחות (מ"ח ב'): **אם רוב זכרים עולות.** נראה דאף מיעוט הנקבות ימכרו לצורך זבחי שלמים ויביא

ח) ירושלמי ע"ז פ"ב הל"ח, **ט)** ע' ב"מ כד ב, **י)** שם ע"ח בשם רשב"ג ובשקלים הנספח לבבלי רשב"ג, **יא)** קדושין נה ח, **יב)** מנחות ע"ג ב נא ב וע"ש, **יג)** עי' קדושין נה ח ב, **יד)** דברי רבינו המתבר מעורבבין וכל"ל ומסיק דבכל מידי דאיכא לספוקה מספקינן בגון אם הוא זכר ובן שנה ויש לספק שמא פסח הוא וכו' עד לא שכיחן ואח"כ עלה"ד ירושלמי וכו' עד מכיון שהוא תנאי בי"ד אין זה מזיד ואח"כ ממשכנין את מוצאיה וכו', **טו)** ל"ל פולדא לא דק): **ת"ר מנא.** לפני ר' יוסי ואנו רואין שחכמים מכריזין אפילו מולאין בפלטיא הגדולה ואמר מקומות ביולא בהן: **ת"ל.** אתה אם היית מולא דבר לא היית עוטלו לעצמך וכדי יוצה אבין לא אמר כן אלא אמר הלואי שאמצא מציאה לפניס מן פיוסרים והוא מקום ברבים מצויין שם ולא אכריזנה: **אפילו כן.** סתמא דש"ס קאמר אש"ה פעם אחרת מצא ר' יוצה לפניס מן פיוסרים והמיר על עצמו והכריזו:

הלכה ג מתני' זכרים עולות. שאנו עולין שיאלאו מירוגלים ורוב זכרים שבירוגלים הן עולות ורוב נקבות זכאי שלמים: **כרלאוי לפסחים.** זכר בן שנה מן הכבשים או מן העזים והמולאו מוחר להקריבו לפסחו: **קודם לרגל שלשים יום.** משעה שמתחילין לדרוש בהל' פסח ואדם מפרש את פסחו: **ממשכנין אם מולאיה.** המולא עולות או שלמים היו ממשכנין אותו עד שיביא נסכיה משלו שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש: **מניחין לוסה וטוריון.** כדי שלא להתחייב בנסכיה: **שבעה דברים.** קחשיב להו ואזיל: **נכרי שאנו עולותו.** דלרשיון אים אים שנכרים עודרים נדרים ונדבות כישראל: **שפחה מנחתו.** עשירית האיפה שכהן גדול מקריב בכל יום מחציתה בבוקר ומחציתה בערב: **קריבה משל לבור.** בגמ' מפרש טעמייהו דר"ש ור' יהודה: **ושליחה היפה קריבה.** כשהיא באה משל לבור לר"ש או משל יורשים לר"י עשרון שלם היתה קריבה ולא חצי עשרון וגמרא מפרש מנ"ל: **שיהיו הכהנים נאותים בכן.** דוקא לאכילת קרבנות אבל לאכילת חולין אפילו אותן הנאכלין בעזרה כדי שיאכלו הקרבנות על השובע אין נאותין בהן: **אלא יהיו מועלין באפרה.** בגמ' מפרש לה: **ועל הקינין הפסולות.** שהמוביין קינין מביאין מעות ונותנין לשופר וב"ד לוקחין המעות וקונין בהן קינין והבעלים הולכים להם וסומכין על הב"ד שיקריבו קיניהן ואם פרחו הקיניס או נמצאו פסולים תנאי ב"ד הוא שיקחו אחרים מתרומת הלשכה ומקריב אותן לבעלים ויוצאים בהן ידי חובתן: **המספק את הקיניס.** אותן שפסקו עם הנזכרים למכור להם כל הקינין הלריכין הוא חייב להחליף כל שימלא בו פסול: **גמ' נגח בדמיהן שנו.** כלומר איכי ודאי לא קרבה וה"ק אם בא אדם זה המולאה לעשות לה תקנה ובא לקבל על עצמו חוב כל דמיס שהוא שהוא בספק ולהוליאה לחולין ולהקדיש את דמיה אם זכר הוא נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: **אומרים לאדם וכו'.** דכל בהמות הקדש הראויה למזבח אסור לחלון לכתיב אם בהמה עמאה ופדה בערכך ואמר מר בבעלי מומין שיפדו הכמוד מדבר אבל תמיסים לא חה שבא לימלך ולחוב בדמיה וכי נאמר לו עמוד ואטוא לחלוה מזיד בשביל שמזכה לתתן הקרבתה של בהמה זו: **אם רוב נקבות וזכרי שלמים.** לחלוקין אם הוקדשו אלא לעולות שאינן באים אלא מן הזכרים: **אם רוב נקבות זבחי שלמים.** דלרשיון אים אים שנכרים עודרים נדרים ונדבות כישראל: **על כן גדול שמה שפחה מנחתו.** דהיינו עשירית האיפה שלו: **קריבה משל לבור.** ומתרינן בפרק התכלת [דף נב] א"ר אבהו ב' תקנות הוו לתוריתא משל לבור כיון דחזו דמילתא לשכה תקינו לגיגבו מיורדין כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאוריתא: **ר' יהודה אומר משל יורשין נאה ושליחה היפה קריבה.** ותניא בפ' התכלת שליחה שחרית ושליחה בין הערבים ובקונין לבוה הבא עם החביתין[מ] [פליגי אמוראי התם] ועוד תניא התם כה"ג שמת ולא מיון כה"ג אחר תחתיו מנין שתהא מנחתו קריבה משל יורשין ת"ל והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה יכול יקריבנה תליין ת"ל אותה אותה שלמה ולא חסרה דברי ר' יהודה ר' שמעון אומר חק עולם חקה משל עולם תהא כלומר משל לבור: **מתני' על המלח ועל העלים שיהו הכהנים נאותין בכן.** אמרי' בהקונין רבה [דף כא] אמר שמואל נ"ש אלא לקרבן אבל לאכילה לא ואסיק [לקרבן] לאכילת קרבן ומאי אכילה אכילה דחולין ותע"ג דאמר מר יאכלו אותה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא החטאת נאכלת על השובע ויהא טעם קדשים בפיו ויאכל חוץ לעזרה חולין ותרומה

תקלין חדתין

בבשר שנתעלם מן העין והחמיר עליהן: **משוגי בשר אסקופפיה.** רחץ בשר בנהר ונפל לנהר ואזל ואחר כך רצה ליקחה מהנהר: **פסיל שטף כו'.** אסיר לו משום חומרא שבשר הזה שטף הנהר והביא אחר דנבילה: **דייסא.** מיה שאמה דיה: **ונלקחה.** והשליכה: **מפכיניה.** רלה אדאם ליקח הבשר שהשליכה: **בשר דנבילה כו'.** שהיה היתה טעונה אפשר בשר דנבילה והשליכה ולקחה זה הבשר וכל כך החמיר במקום שראה מקילים: **גינאי.** שם נהר המוזכר בפ"ק דחולין: **זיקין.** נודות של יין: **יהכמו כו'.** ירלו בעליהן קשרי הנודות אם שלהן הוא והביא אהבאה עובדי אגב דמיירי בבשר שנמצא בנהר: **דבולי.** שם מקום: **סיקוריא.** אותן שסקרו במיקרא לרשום החביות: **נאסטרעיא.** בשוק: **דגופפא.** שם מקום: **משום מליאה.** שבבר נתייאשו בעליהן: **משונה היא.** הן כיפין הסמוכין לגמל היא: **משום שהיטה הגלגל.** דרוב מהלכי דרכים שם היו ישראל: **דביס רבי.** מבנית רבי היה הגדי: **דגונגא.** בגינה: **בפונדקא דלוי.** שהיו שם רוב ישראל: **מכריזין.** אפי' בגמלא בקרטיא: **אם כו'.** אילו היית מולא לא היית לוקח בלא הכחה: **הפיוסא ונפנים.** מקום ברבים שם: **אפילו כן אשאבה.** אפילו הכי שהיה רגיל לומר הכי מ"מ פ"א מלא בכה"ג ולא נסיב א"כ דקאי מרבי מנא אע"פ שאמרו לו בשם אביו שהיה מיקל בדבר אפילו הכי פעם אחת מצא ולא עשה הלכה למעשה להקל לעצמו: **מתני' זכרים עולות.** דתניא שמיולאים בהו לשם וגמרא מפרש טעמא: **כרלאוי לפסחים.** זכר בן שנה מן הכבשים או מן העזים והמולאו מוחר להקריבו לפסחו: **ג' יום.** שאולאין ודורשין בהלכות פסח: **ממשכנין אם מולאיה.** בהמות שנמצאו מיולאים למגדל עדר שיביאו משלהן נסכיהן: **עולתו.** שמקבלין מהן נדרים ונדבות דדרשינן אים אים להביא את הנכרים: **ר"י אומר משל יורשים.** מפרש בגמרא: **על המלח כו' אלא יהיו מועלין באפרה.** בגמ' מפרש: **הפסולות.** אם נפסלו הקיניין שלקחו בדמים שנתנו בעליהם לשופר תנאי ב"ד שיקח אותן משל צבור ומקנין אותם לבעלים שיעלו י"ח בהם: **המספק את הקיניין.** שקבל על עצמו לספק בכל עת שיצטרך קיניין וכל האחריות עליו ולכן אם נפסלו עליו לספק: **גמ' ה"ג ואין השלמים כו'.** הוא דהוי ולא שלמים דלמא שלמים הוי והיכי מקריב לה עולה: **נגח בדמיהן שנו.** הן בעצמם אינם קרבים כלל אלא דמייתי אם בא אדם לזה מלוא תקנה לבהמות אלו ובא לקבל על עצמו חוב כל דמיה שהן בספק ולהוליאן לחולין ולהקדים את דמיהן אם זכרים הן נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: **כילד הוא עושה מוציא לחולין כו'.** כלומר אע"ג דקדושת הגוף לא מתחלל בלא מום כדתנן (תמורה יט) אין מועל אחר מועל במוקדשין להייבו בקרבן אחד של הקדש אי אפשר להיות ב' מעילות זו אחר זו דכיון שמעל הראשון יצא לחולין אלא בבהמה וכ"ש בלבד דבהמה של קדשי מזבח הראויה לקרבן אינה יוצאה לחולין כשהיא תמימה שאי אפשר דלא מכוון לאפוקינהו לחולין אלא לכך קדושת הגוף לא מיתחלל אבל הכא קמכוון לאפוקינהו לחולין ומוזר ומוכר לשון הרע"ב והייבו שמוכרו לעצמו ועי' בתוי"ט ופ"ע דהא אין מכוון לאפוקינהו לחולין ת"ל דכי הכי בלחוד וכדי יהודה הקדש במזיד אין מתחלל ולא ניחא להו לאוקמייה כיחידאה ודלא כהלכתא: ומשני **מכיון שבאנאי ב"ד כו'.** דבתחלה נתקדש לשלמים על תנאי ב"ד שאם יאבדו ויימלאו זכרים בספיקא דכה"ג וירלה אחד למצוה לשם תקנתם יתחללו ובה"ג לאו מזיד הוא: **אומרים לו לאדם לא ומעל כו'.** דכל בהמות מוצא אסור לחלון תמיימין שנתמה אם בבהמה הטמאה ופדה בערכך ואמר מר בבעלי מומין שנפדו כן אמר אבל אם בא לקבל עליו בעצמו חוב כל דמיה שהן בספק ולהוליאן לחולין ולהקדיש את דמיהן אם זכרים הן נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: **אם רוב נקבות וזכרי שלמים.** לחלוקין אם הוקדשו אלא לעולות שאינן באים אלא מן הזכרים: **אם רוב נקבות זבחי שלמים.** דלרשיון אים אים שנכרים עודרים נדרים ונדבות כישראל: **על כן גדול שמה שפחה מנחתו.** דהיינו עשירית האיפה שלו: **קריבה משל לבור.** ומתרינן בפרק התכלת [דף נב] א"ר אבהו ב' תקנות הוו לתוריתא משל לבור כיון דחזו דמילתא לשכה תקינו לגיגבו מיורדין כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאוריתא: **ר' יהודה אומר משל יורשין נאה ושליחה היפה קריבה.** ותניא בפ' התכלת שליחה שחרית ושליחה בין הערבים ובקונין לבוה הבא עם החביתין[מ] [פליגי אמוראי התם] ועוד תניא התם כה"ג שמת ולא מיון כה"ג אחר תחתיו מנין שתהא מנחתו קריבה משל יורשין ת"ל והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה יכול יקריבנה תליין ת"ל אותה אותה שלמה ולא חסרה דברי ר' יהודה ר' שמעון אומר חק עולם חקה משל עולם תהא כלומר משל לבור: **מתני' על המלח ועל העלים שיהו הכהנים נאותין בכן.** אמרי' בהקונין רבה [דף כא] אמר שמואל נ"ש אלא לקרבן אבל לאכילה לא ואסיק [לקרבן] לאכילת קרבן ומאי אכילה אכילה דחולין ותע"ג דאמר מר יאכלו אותה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא החטאת נאכלת על השובע ויהא טעם קדשים בפיו ויאכל חוץ לעזרה חולין ותרומה

נוסחת הבבלי

(א) ומטפתה נמייה וטלקתא חזר לאזל בעי מסבינה כו' הוה תמוחיה גימו שטף כו' נקוניקא (כי קא) אשתכח בכנישתא דבולי כו' דתני ב"ש ב"א כו' ת"ר מוגא קומי דר' ואמא ממוי כו': **(ב)** מביא נסכים כו':

הגהות הגר"א

[א] כל הספקא נדפסת בחלוף גרסאו' ומבולבלת מאוד וה"ג ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות ר' הושעיא רבה אמר לבא בדמיהן שנו כילד הוא עושה מוציא לחולין וחוזר ועושה אותן עולות ת"ר אם אי לר' יעקב בר אחא ואין זה מזיד ת"ל מכיון שתנאי ב"ד הוא אין זה מזיד ת"ל ר' יוחנן אומרין לאדם לא ומעל בקדשים אלא הולכין בהן אחר הרוב אם רוב זכרים עולות ואם רוב נקבות זבחי שלמים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות כיצד הוא עושה מוציאן לחולין וחוזר ועושה אותן עולות

עין משפט נר מצוה

יב א מיי' פרק ו מגזילה הלכה ב טוש"ע או"מ סימן רנט סעיף ז:

יג ב מיי' פרק ד משחיטה הל"ח טוש"ע יו"ד סימן א סעיף ד:

יד ג מיי' פרק ו מפסח"ק הל"ח:

טו ד מיי' פרק ג ממעה"ק הל"ה ופ"ד משקלים הל"ג:

טז ה מיי' פרק ד משקלים הל"ד:

יז ו מיי' פרק ג מתמידין הל"ב:

יח ז מיי' פרק ח ממעילה הל"י:

יט ח מיי' שם פ"ב הלכה ה:

כ ט מיי' פ"ז מכלי המקדש הל"ט:

גליון הש"ס

[ו] עי' תוספות חולין דף לה ע"ב ד"ה אסיק וס"ע: **[ז]** עי' תוס' ב"מ דף כד: ד"ה אתא ועי' ברא"ש בתה"ל בית ד' שער ג': **[ח]** עי' ק"ע והמולאו מוחר להקריבו לפסחו כן הוא לשון הרע"ב והייבו שמוכרו לעצמו ועי' בתוי"ט ופ"ע דהא אין מכר אלא הוצאת הדבר מרשות לרשות עי' בטו' חו"מ סי' קפה ושו"ת מהר"ש מ"ל סי' לג נתעורר בזה. וגראה כיון דבשעת קנין קונה אותה להיות הקדש לפסח לא נכנס לרשותו והוי כקור' בשביל אחר ומשיכתו כמשיכת ההקדש ודוק: